

עין משפט
נר מצוה
נז:

רמב"א א' ת"י פ"ה מהל'
שמיטת הל' ה' קמג
פשוט פ"כ טושיט' ח"מ פ'
קמא סקף' ה' וע"י טוור
יבנ"י ובמח"ס
ר"בם ב' ה' ת"י פ"ה מהל'
ורמ"ס הל' ד' קמג
לחון קמ"ס טושיט' י"ד ס'
רמ"ס סקף' א' וחן הללס כ'
טושיט' ח"מ פ"י קמ'
ר"בם ד' ת"י פ"ה מהל'
אסור' כמל' הל' הל'
קמג לחון קב טושיט' אר"ס
ה' א' סקף' א'
ר"בם ד' ת"י פ"ה מהל'
דעוה הללס כ'
רמב"א (ח"ס סל' כ"ג)

רבינו גרשום

[illegible]

(א) נראה דל"ל ולר"א דתחמיר
ההם הוא תחמיר הכא דאסור
ליכנס וכו'.

חזקת הבתים פרק שלישי בבא בתרא

בשורתפין עסקינו דבעמרה ברי לא קפרי. מימה דלמר
הכא דהיכא דקפדי קני והאמר קני (דף מ"ב)
דשורתפין אין מחזיקין זה על זה דפעמים מניח האחד להשמש
לתבירו ג' שנים ואח"כ ישאמש הוא י"ל הא דנחית לפלגא והא דנחית

לכולל להאי גיטא או להאי גיטא
בדאמיר לעיל ועוד נראה דיש לחלק
בין פסוקי לחצר הדאמיר מיירי שנתא
זאן פסוקי לחצר זה דכין שנתא זיאל
ונגעס דרך חצר זה הינא דקפדי
אין מית לו לעשות אי לאו דזונה
מיניה: **אסור** איבעס בחצר. בגמ'
מוקין לה בין בחצר שיש בה דין חלוקה
אין בין דא"ג דבזלין בין דין
בחדא חלוקה אין יכול למחות בו מליכנס
בחדא חלוקה אין יכול לאסור עליו מדי
הדוא חאשכר בית לחצרו שיכול
המשיכר להקדשו בדאמיר כ"ה האומר
משקלי עלי (ועדן דף כה. וסע) אע"פ
שאין יכול למחות בירו של שוכר
מליכנס בו ומיהו אסור גופא מימה
מדינא: מנעל חוב דאס הקדש
ששדוה דאחי בעל חוב ושקיל (אס
גמ.) (א) אלא משום דרבי אבהו שלא
יאמרו הקדש זיאל לחולין בלא פדיון
מוסיף דינר וי"ל דשאי בע"מ אלא
הקרקע דינר וימחמח דין הקדש שזנן
התם אין גוף הקרקע זיאל מתחמח יד
משכיר לעולם: **רבינא** אמר
לעולם לא קפדי. משמע הכא (א) דכולי
שעלמא קפדי אישעי אדרימיה הרגל
דלפני רבינא לא קאמר אלא בשותפין
ומימה דתנן בפ"ק דמגילה דף ה.
וסע ד"ה דרשם) אין בין המודר הנאה
מדיניה למודר הימנו מאכל אלא
דרישם הרגל וכלים שאין עשין בלא
אוכל נפש ופרין בגמ' דרישם הרגל
הוא לא קפדי ומפרש ר"ת דהתם
משמע עלי לגמור דמתני' איירי
בנשקע דלא קפדי דאי בחצר דקפדי
אפילו מודר הימנו מאכל אסור דכין
דקפדי א"כ זיאל בו משכרים ומנן
בפרק אין בין המודר (ומדיס דף ג.)
דכיוצא בו משכרים אסור אפילו כלים

אשר עושין בהן אוכל נפש ולהכי פריך כיון דעל כרחך איירי בדריסת
הרגל בזבועה דלא קפדי אש כן אפילו מידר הימנו הנאה
אמאי אסור והוא הדין דהוי מני למיפרכ כלים הא לא קפדי¹!

והוא דקמי' אסורין רבי אליעזר היא. דמחמיר גדרים טפי דלפני
 שדרה הנאה מחמיר ושלח לו בעל הבית פירותא לחמיר לקנות
 אסורין דכל הבית באושו וימור שואמר לו חמיר דמחמיר הוא אולי
 בשביל המקה הוא מוסיף לה על התשכון הקצוב לפירוטו שאולי
 כלום: **בכל שותפין מעבדין** כו'. בכל חשמישין הקבועין בחצר דהו
 לעבד אם החצר ראוה לעשות לצדו וחזקו אין רואים לעשות
 לשל שותפין חצירו: **לפי גשמת דרכן כו' להפסודם**. שגריסות לשון
 הירק על שפת הנחל: **היני דמי**. שפסדו ביה קרא אם עולם
 דאיכא דרכא אחרינא. ואולי בקי: **רשע בקי**. וקף על פי שטור
 (ואולי דף מד): הרחק מן הכיעור: **אנוס הוא**. אם מסתכל דרך
 דמחמיר ביה קרא שמעין דלרץ לענוש עיניו: **למנוש נפשו**
 נפשיה חסדי כו'. **בטא מנייה ר'** יוחנן **מכרי בגללה**. שמעין
 גרנאה מחמיר. שיהא ארוך עד שיתקן רגלו וישלח גללה שכלי
 ששין גרנאה כו'. וכל שכן דאי קאי עד להדי חלוק דאיכא גללי
 מבוהקת תכפה מזל האולבין לקחת את פיהן ולתת עליה את
 המפה ויחמיר האולבין. ואית דמפרשי שיש גללי באמנע שני
 גמולא. גדלי קרי המפה על שם שארונה ולשון צה הוא: **וועטע**
 ואלא מבפנים מזל האולבין וכדמפרש ואילי: **מבפנים**. גדל הסמו
 השלמן שיהא ד' שבו קבוע הטבעת מנחון פן יחזוק המינוק טבעע
 פן יבשל זה השמש שהוקר ובא כפיו השלמן: **הא דאיכא שמעא**.
 מנחון ולא מבפנים פן יחזק זה האולבין. ומיהו היכא דליכא שמע
 ויחזק זה השמש שהוא הולך וכו' וישינו: **היה כינמא**. יהיה מנחון

וזהבא בחלר השותפין עסק
בהמותיו ותנור ואשפה שלו
לכניסה ויצאה הוא ולא לה
וזהלכך בהעמדת בהמותיו גר

עסקינן דבהעמדה
קפדי ובהעמדה כדי
שותפין שנדרו הנאה
לחצר אלא אמר רב
יהה הכא ברחבה של
בהעמדה כדי ^וא
רב פפא אמר אידי
ואיכא דקפדי ואיכא
לקולא גבי איסורא
עולם לא קפדי יהא
יא ^וא אליעזר אומר
דר הנאה א"ר יוחנן
ותפין מעכבין זה את
אין דרכן של בנות
הכביסה יעוצים עיניו
בר אבא ריה שאין
עומדות על הכביסה
ורכא אחריתא רשע
אחריתא אנוס הוא
חיתא ואפ"ה מיבעי
מוניה ר' יוחנן מרבי
נצד שאין בשרו
ת"ח כיצד כל שאין
נפח שלחן של ת"ח
ושליש גלאי ועליו
מבחין והא תניא
יא הא דאיכא ינוקא
בעית אימא הא והא
הא דאיכא שמעא
וי בעית אימא הא
א קשיא הא ביממא
עם הארץ דומה
למדרה

ללא מיתה לא היא חוקתה
שנדרו: לחומרה, ואסורין
וכל ספק איסורא דאורייתא
כדי דמתן דלא היא חוקה

דבר שאינו הגוף כל כך
 ונומא אלוים בפרוטה
 פא שלשאר לוקים נמי
 לא ילי לוקא ממז
 וילא דרעמז בזהות תנור
 חזן מן הכיכס. שמק
 שס יחזוה ללוט שיק
 עמז דמזעמז שס לא עמ
 עמז שלא ילי לא לקר
 ילזמו ואונס רממז פטרי
 להטוט עמז לזד אחר
 ילי כמז קמזר ואולי
 חק: טים. מקטור שמת
 טפ: עני שלש נדיל
 ושלס החזון מגולה ל
 ידיל דלייו עמז ממז
 של שחן שיה רגילן
 ל: הילא דליכז ינוקא.
 וינוענע השלחן: ואי לזכ
 גש יעשה מנפסין מן יכש
 יעשה מנפסין מזל הישז
 וזכל השמש להזר ולא מז

מסורת הש"ס

(א) ביק נא: בילה נט: נדרים
מח: (ב) מנילה ת.
(ג) וכחכות פג: וש"נ.
(ד) ומנילה ת. נדרים לכ: לנ.
מח: (ה) מכות כד.
(ו) וכמזכר לנ: (ז) ופי"ע חוס'
ביק נא: ד"ה וסל.

תורה אור השלם

1 הלך צדקות ודבר
מישרים מאס כבצע
מעשקות נער כפיו מתמך
בשודד אטם אָזנו משמע
דמים ועצם עִקְיו מראות
כרע: ישעיהו לג טו

גליון הש"ס

גמרא חלוק של ת"ת. פי'
תענית דף י ע"ב:

הגהות הב"ח

(א) רשכ"ס ד"ה והא ויט'
עד שעה שינטרטי לנאחו
מקום וכשיצטרכו יקפידו:
(ב) תיוב' ד"ה אסור ויט'
הקדש שדחו דלתי נע"ח
ושקיל אי לאו משום דר'
לנהו: (ג) ד"ה רבינא ויט'
משמע הא דלכרילי עלמא:

מוסף רש"י

אסורין ליכנס לחצר.
בחדש שבט, דכל חד אסור
בדריסת הרגל שלחמיה, וקא
סבר דין בריה, דלחמיה לא
לחלק חבירו עיל יואל לחלק
חבירו עיל ודרש חז"ל גבי
דמיתא לקורא, דמיתא
מחבירא עליו הדרש: בחבירו
על ודמיתא מחבירו ידו על
המחבירא עילין ע"פ ר' יוחנן.
דבר שיהי מותר לכל אדם
יאמר מקפיד עליו (מביה ח)
הכי נמי ק"ל על גבי דריסת
הרגל כל הירא נגד גמרה
אסור ודרש ר' יוחנן.

דבינו גרשום (המסך)

שיהא הטבעת מבחרן שאם
 היה הטבעת מבנים בסוף
 שהוא יושב היה איכא
 למיחש שמא יחזיק התיוקן
 בטבעת וינענע השלחן
 ויהפוך אותו ואז ליכא
 ניוקא יהא מבנים: אי
 איכא שמעא שעמוד לפני
 השלחן ומשמשו סמוך ל
 הטבעת מבנים סמוך ל
 שלא זיק לשמש לעמוד
 לצד האחר: הא ביטמא,
 יכול להחזירו שיהא הטבעת
 מבחרן לפי שרואה ויכול
 לשמור שלא יעז בו.